

## Arrest

nr. 320 991 van 31 januari 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X en X,  
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind  
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. GASPART.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Bestreden beslissing

##### ***“A. Feitenrelaas***

*Je bezit de Eritrese nationaliteit en je bent geboren in May Ayni, Ethiopië, op [...] februari 2011. Je ouders, A.G.T. (O.V. [...]) en T.M.G. (O.V. [...]) hebben je land van herkomst verlaten op 10 mei 2010.*

*Je vader reisde eerst naar België samen met je broer A. en diende op 13 november 2018 en verzoek om internationale bescherming in.*

Later volgde je moeder met de rest van je gezin: op 27 februari 2019 diende zij verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd aanvankelijk een erkenningsbeslissing genomen, op 21 februari 2020. Deze beslissing werd echter ingetrokken op 28 december 2021, omdat je gezin al internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, namelijk Italië. Op 28 december 2021 werd ook in het verzoek van je vader beslist tot niet-ontvankelijk verzoek omdat hij al internationale bescherming genoot in Italië.

Op 4 januari 2022 dienden je ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 6 september 2022 een arrest velde dat besloot tot intrekking van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van je moeder (arrestnummer 277115) en een verwerping van het beroep in het dossier van je vader (arrestnummer 277114). De beslissing in het kader van deze verzoeken is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 7 april 2023 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeld je dat je niet naar Italië terug kan omdat je nu in België naar school gaat, voetbalt en hier de taal kent. Ter staving van je verzoek leg je je doopakte neer.

## **B. Motivering**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit je verklaringen op het Commissariaat-generaal dat je verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 27 februari 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. In het kader van dat verzoek werd vastgesteld dat Italië je moeder, je vader, jou en je broers reeds internationale bescherming had verleend, en dat je moeder in haar verzoek het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigen van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet kon weerleggen. Zelf haal je aan dat je niet naar Italië terug wil omdat je niet opnieuw de taal wil leren en nieuwe vrienden maken, en dat je hier naar school gaat en sport (CGVS p. 3). Dat kan niet worden beschouwd als een eigen feit dat een afzonderlijk verzoek in jouw hoofd kan rechtvaardigen.

Het document dat je neerlegt, namelijk je doopakte, vormt een aanwijzing van je identiteit en herkomst, maar deze gegevens staan momenteel niet ter discussie en vormen evenmin een feit dat een afzonderlijk verzoek in jouw hoofd rechtvaardigt.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

## C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.”

### 2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- “- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU-Handvest);
- Artikel 51/1, §4 en 57/6, §3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen);
- Beoordelingsfout.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1. Motivering van de bestreden beslissing

Verwerende partij stelt dat Italië aan verzoeker en zijn gezin reeds internationale bescherming verleende. Verwerende partij stelt ook dat verzoekers verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, waarvoor de beslissing definitief is. Verwerende partij meent dat er geen eigen feiten werden aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

### 2. Effectiviteit van de bescherming in Italië

#### a) Principes

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

#### b) Principes toegepast op onderhavig geval

##### i. Algemene landeninformatie in samenhang met de persoonlijke situatie van verzoeker

Uit de algemene landeninformatie blijkt dat de situatie voor statushouders in Italië schrijnend is. Verzoeker meent dat zijn minderjarigheid en verhoogde kwetsbaarheid omwille van de vastgestelde gedragsstoornissen individuele omstandigheden uitmaken die ervoor zorgen dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij terugkeer naar Italië.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker reeds 5 jaar in België verblijft, en bij aankomst amper 8 jaar oud was. Hij heeft in België zijn volledige referentiekader opgebouwd en ontplooit zich hier volledig.

Artikel 20.3 en 20.5 van richtlijn 2011/95/EU stellen als volgt: [...]

Artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer: [...]

In casu werd er geenszins rekening gehouden met het hoger belang van het kind, hoewel een terugkeer naar Italië voor verzoeker, als minderjarige die in België zijn volledig referentiekader heeft opgebouwd, hoogst traumatiserend zou zijn. Gelet op de algemene landeninformatie kan hoe dan ook geconcludeerd worden dat de conclusie dat verzoeker effectieve bescherming geniet in Italië onverenigbaar is met het hoger belang van het kind.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat noch verzoeker, noch zijn gezinsleden, over een Italiaanse verblijfskaart beschikken. Uit de algemene landeninformatie blijkt dat het ontbreken van een verblijfskaart een hele reeks praktische obstakels teweegbrengt.

Om een Italiaanse verblijfskaart te hernieuwen of te verkrijgen, dient de aanvrager een verblijfsadres op te geven. Beschikt de statushouder niet over een domicilieadres, of wordt er een fictief adres opgegeven, dan wijst de “Questura” de aanvraag tot verblijfskaart af: [...]

Gelet op de algemene moeilijkheden op vlak van huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker en zijn gezin niet in de mogelijkheid zullen verkeren om een verblijfsadres op te geven.

Moesten verzoeker en zijn gezinsleden in staat zijn om zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart in te dienen, dan nog blijkt uit de algemene landeninformatie dat het in de praktijk maandenlang duurt vooraleer er een beslissing genomen wordt over de aanvraag en de verblijfstitel afgeleverd wordt: [...]

Zoals hieronder zal blijken, is het hebben van een verblijfskaart de voornaamste vereiste opdat verzoeker en zijn gezinsleden hun rechten zouden kunnen doen gelden in Italië, zoals het recht op huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. De moeilijkheden waarmee verzoeker en zijn gezinsleden geconfronteerd zullen worden voor het vernieuwen of herkrijgen van hun Italiaanse verblijfstitel, vormen reeds een eerste belangrijke aanwijzing van de situatie van verregaande materiële deprivatie waarin verzoeker zal terechtkomen bij terugkeer naar Italië.

Verder blijkt uit de algemene landeninformatie dat verzoeker en zijn gezinsleden niet langer opgevangen zullen worden in het Italiaanse opvangnetwerk, maar zelf zullen moeten instaan voor hun huisvesting. Zo dienen verzoekers om internationale bescherming die internationale bescherming krijgen in Italië zich binnen de 7 dagen naar het opvangcentrum begeven dat hen wordt toegewezen. Doen zij dit niet, dan verliezen zij de mogelijkheid om in het Italiaanse opvangnetwerk (SAI) opgevangen te worden: [...]

Verzoeker en zijn gezin zijn in 2019 vertrokken uit Italië. In deze omstandigheden kan aangenomen worden dat zij geen beroep zullen kunnen doen op hulp van de Italiaanse overheid op vlak van huisvesting, waardoor zij zelf zullen moeten instaan voor het vinden van adequate huisvesting.

Door het gebrek aan opvang binnen het Italiaanse opvangsysteem verliezen verzoeker en zijn gezinsleden ook de kans om een integratietraject te volgen. Nochtans worden zelfs mensen die dit integratietraject gevolgd hebben slechts zeer moeilijk autonoom, en is de kans dat zij geschikte huisvesting vinden zeer klein. Dit geldt dus a fortiori voor verzoeker, die dergelijk traject niet gevolgd heeft en dit vandaag ook niet meer kan: [...]

Uit de algemene informatie blijkt dat dergelijk integratietraject enkel aangeboden wordt binnen het opvangnetwerk: [...]

Het nationaal plan voor integratie van statushouders stipt toegang tot huisvesting aan als één van de prioritaire punten waaraan gewerkt moet worden: [...]

Uit de algemene landeninformatie blijkt dat de weg naar huisvesting zeer moeizaam verloopt en dat er een structureel probleem bestaat wat dit betreft. Sociale huisvesting is uiterst beperkt in Italië, waarbij er een achterstand gerapporteerd wordt van maar liefst 650.000 aanvragen. Eveneens worden er bepaalde criteria toegepast voor het toekennen van sociale huisvesting die voor vreemdelingen zeer nadelig zijn. Zo dienen zij vaak reeds een bepaalde periode in Italië verbleven te hebben, wat niet realistisch is voor vele statushouders: [...]

Op de privémarkt is het evenzeer moeilijk om een geschikte woning te vinden, gelet op de terughoudendheid van de verhuurders om hun woning te verhuren aan vreemdelingen. Er bestaat een vrees voor financiële instabiliteit, maar ook een algemene wantrouwigheid ten opzichte van vreemdelingen, waardoor er sprake is van ernstige discriminatie: [...]

Als gevolg van de houding van de verhuurders worden er 'getto's' gecreëerd, voornamelijk in grotere steden, waar mensen van eenzelfde gemeenschap samenwonen. Deze woningsegregatie zorgt voor ernstige problemen, maar ook voor een aanzienlijk obstakel op vlak van integratie: [...]

Er kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker en zijn familieleden, omwille van hun verhoogde kwetsbaarheid, geen toegang zullen hebben tot huisvesting en blootgesteld zullen worden aan een situatie van verregaande materiële deprivatie. Zij zullen niet in staat zijn om te voorzien in hun basisbehoeften, zeker gelet op de moeilijkheden die verzoekers gezin in het verleden reeds ervaren heeft in Italië.

Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, blijkt uit de algemene landeninformatie dat het bekomen en behouden van tewerkstelling sterk afhangt van het hebben van een sociaal netwerk. Contacten met de gemeenschap van het herkomstland spelen een cruciale rol in het vinden van werk: [...]

Verzoeker is tot op heden minderjarig, waardoor hij volledig afhangt van zijn moeder om te kunnen overleven. Verzoekers moeder zal moeten instaan voor haar eigen onderhoud en dat van haar kinderen, wat gezien de omstandigheden in Italië weinig realistisch is. Verzoeker zal, als 13-jarige jongen, niet kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften bij terugkeer naar Italië.

De algemene landeninformatie wijst op het verschil in tewerkstellingskansen voor personen die doorheen het opvangsysteem toegang krijgen tot tewerkstelling, en degene die geen opvang genieten. Deze laatsten worden geconfronteerd met moeilijkheden op vlak van registratie, met ernstige gevolgen voor de mogelijkheid om werk te vinden: [...]

Uit de algemene informatie blijkt dat het over het algemeen moeilijk is voor mensen om werk te vinden in Italië, en dit voornamelijk omwille van een gebrek aan beschikbaarheid van Italiaanse taallessen ondanks het feit dat een beheersing van het Italiaans een belangrijke vereiste is voor het vinden van werk: [...]

Dat het vinden van werk voor een "doorsnee" statushouder in Italië zeer moeilijk is, bevestigt nogmaals dat verzoeker en zijn gezinsleden in een situatie van verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen bij terugkeer naar Italië.

Statushouders die wel werk vinden, worden vaak geconfronteerd met atypische arbeidsovereenkomsten of verplicht zwartwerk. Om het hoofd te kunnen bieden aan de economische moeilijkheden waarmee vreemdelingen geconfronteerd worden, wordt er vaak beroep gedaan op de gemeenschap, waarbij mensen samenhuizen in overbevolkte woningen: [...]

Er is sprake van ernstige armoede bij buitenlandse families, wat een hele reeks gevolgen met zich meebrengt: verminderde toegang tot overheidsdiensten, minder opportuniteiten om deel te nemen aan

culturele activiteiten, lagere opleidingsniveaus, precare werksituaties en een slechtere gezondheidstoestand: [...]

Er zijn in Italië geen maatregelen voorzien om armoede bij statushouders te voorkomen en te bestrijden: [...]  
Op basis van de hierboven samengevatte landeninformatie kan niet anders dan worden vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten falen in hun verplichting om te voorzien in de noodzakelijke integratie en ondersteuning van statushouders en dat er sprake is van een systematisch onvermogen om noodzakelijke bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Minstens dient vastgesteld te worden dat verzoeker, gelet op zijn verhoogde kwetsbaarheid en zijn totale afhankelijkheid van zijn moeder, er niet in zal slagen om te voorzien in zijn basisbehoeften bij terugkeer naar Italië.

Verzoeker en zijn gezinsleden dreigen in een vicieuze cirkel te belanden waarbij het gebrek aan huisvesting de kansen op de arbeidsmarkt ondermijnt en omgekeerd het gebrek aan een adequate job verzoeker niet in staat stelt om geschikte en leefbare huisvesting te vinden, wat dan ook weer de toegang tot sociale voorzieningen en verdere integratie ondermijnt.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van statushouders in Italië in de praktijk en de persoonlijke, concrete elementen die eigen zijn aan verzoeker.

Verzoeker meent dat verwerende partij in deze context onvoldoende zorgvuldig is nagegaan of er, gelet op zijn specifieke kwetsbaarheid, een reëel risico is op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent in ieder geval dat de situatie aantoont dat de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten tot gevolg heeft dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, en negatieve gevolgen zal hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zal brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In het licht van de hierboven geschetste omstandigheden moet dan ook geconcludeerd worden dat de beschermingsstatus in Italië onvoldoende toereikend is.

Gelet op het bovenstaande schendt verwerende partij artikel 57/6, §3, eerste lid 3° Vreemdelingenwet.

### 3. Toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van het beginsel van eenheid van het gezin

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker met zijn gezin gevlucht is uit zijn land van herkomst. Hij kwam internationale bescherming in Italië samen met zijn ouders en broers.

Het doel van het beginsel van eenheid van het gezin is om te voorkomen dat gezinnen van elkaar gescheiden worden wanneer ze daartoe gedwongen worden om redenen die verband houden met een risico op vervolging of een situatie van algemene onveiligheid.

De band tussen verzoeker en zijn ouders en broers wordt niet betwist door verwerende partij.

In casu is de vraag of de toekenning van een beschermingsstatus aan één of meerdere van verzoekers broers, voor wie aparte verzoekschriften werden ingediend, tot de toekenning van een beschermingsstatus aan verzoeker dient te leiden, rekening houdende met het beginsel van eenheid van het gezin.

Er dient gewezen te worden op de opmerkingen van UNHCR in het kader van de toepassing van het beginsel van eenheid van het gezin conform richtlijn 2004/83/CE, die luiden als volgt: [...]

Hoewel de opmerkingen van UNHCR geen bindende waarde hebben, kunnen zij wel gebruikt worden voor de interpretatie van bepaalde rechtsregels en kunnen zij dienen als inspiratie voor het nemen van een beslissing in individuele dossiers. Zo stelt overweging nr. 22 van richtlijn 2011/95/EU als volgt: [...]

Artikel 23.1, 23.2 en 23.3 van richtlijn 2011/95/EU luiden als volgt: [...]

In casu bestaat er geen reden om verzoeker uit te sluiten van internationale bescherming. Het principe is bijgevolg dat verzoeker, moest één van zijn broers internationale bescherming krijgen, eveneens over een reeks voordelen dient te beschikken, waaronder het recht op een verblijfstitel.

Uw Raad oordeelde reeds meermaals, waaronder in arrest nr. 246.989 van 8 januari 2021, dat [...]

Artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU voorziet inderdaad louter dat gezinsleden van personen met een beschermingsstatus van de voordelen moeten kunnen genieten vervat in artikels 24 tot 35 van diezelfde richtlijn, waarbij artikel 24 voorziet dat de lidstaten "een verblijfstitel" moeten verstrekken aan deze gezinsleden, zonder verdere duiding over de vorm die deze verblijfstitel moet aannemen.

Ook het Hof van Justitie oordeelde in arrest 'Ahmedbekova' dat de richtlijn [...] Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening houdende met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, "N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov", overweging 48 e.v. en 68).

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU niet werd overgeschreven in het Belgisch recht binnen de voorziene termijn, zijnde 21 december 2013, conform artikel 39 van de richtlijn. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 23 rechtstreeks ingeroepen worden.

Hoewel artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU geen directe werking heeft omwille van de appreciatiemarge die aan de lidstaten gegeven wordt, dient Uw Raad de Belgische wetgeving te beoordelen op een manier die in overeenstemming is met artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU en met het doel van deze richtlijn, in dit geval het behoud van de eenheid van het gezin van personen die internationale bescherming genieten.

[...]

In toepassing van dit principe van richtlijnconforme uitlegging dient er een oplossing gevonden te worden die zowel in overeenstemming is met de nationale wetgeving als met artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU.

Er bestaat in de Belgische wetgeving geen verblijfsstatus die voorziet in alle voordelen vervat in artikels 24 tot 35 van richtlijn 2011/95/EU.

Zo moet een aanvraag gezinshereniging ingediend worden vanuit het land van herkomst van de verzoeker. In casu beschikt verzoeker over een beschermingsstatus in Italië, waardoor hij zijn aanvraag vanuit dit land zou moeten indienen. Dit zou echter een scheiding teweegbrengen tussen verzoeker en de familieleden aan wie internationale bescherming werd toegekend, wat in strijd zou zijn met het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest. Omwille van de individuele omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker zou een scheiding van de gezinscel een onredelijke inmenging vormen in zijn recht op een gezinsleven.

Conform artikel 12bis van de Vreemdelingenwet kan er enkel in geval van buitengewone omstandigheden een aanvraag gezinshereniging ingediend worden vanuit België. Deze notie is echter zeer willekeurig, waarbij de beoordeling volledig steunt op de discretionaire bevoegdheid van de administratie. In afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag zal verzoeker geen recht hebben op een verblijfstitel of enig recht dat hieruit voortvloeit. Er is overigens geen termijn voorzien binnen dewelke er een beslissing genomen moet worden.

De mogelijkheid om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin volstaan, aangezien verzoeker ook hier geen verblijfsrecht zal hebben in afwachting van een ontvankelijkheidsbeslissing. Opnieuw hangt het resultaat volledig af van de discretionaire bevoegdheid van de administratie. Verder geeft het verblijfsrecht dat toegekend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen recht op alle voordelen vervat in artikels 24 tot 35 van de richtlijn. Zo heeft de betrokkene geen recht op het bekomen van reisdocumenten en kan ook bijvoorbeeld het recht op sociale voorzieningen op discretionaire wijze ingeperkt worden indien er voorwaarden worden gesteld voor het verblijf.

De enige richtlijnconforme interpretatie die in casu gegeven kan worden is het automatisch uitbreiden van de toekenning van de beschermingsstatus aan alle gezinsleden, waaronder verzoeker. Enkel op die manier kunnen het beginsel van eenheid van het gezin, alsook het fundamenteel recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, gewaarborgd worden.

Rekening houdende met wat voorafgaat, dient aan verzoeker een beschermingsstatus toegekend te worden indien aan één of meerdere van zijn gezinsleden eveneens internationale bescherming verleend wordt."

2.2. Verweerder legt een aanvullende nota van 28 november 2024 neer, waarin hij middels URL verwijst naar landeninformatie, meer bepaald het "Country Report: Italy. Update 2023".

### Beoordeling

3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten".

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Deze “*eigen feiten*” in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk “*nieuwe elementen of feiten*” te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (“*Practical Guide on Subsequent Applications*” van december 2021 van EASO, p. 44).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

4. De moeder van verzoeker heeft op 27 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige werd ingediend.

De commissaris-generaal nam in het kader van dit verzoek aanvankelijk een erkenningsbeslissing op 21 februari 2020, maar trok deze beslissing op 28 december 2021 in omdat verzoekers gezin al internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, met name Italië. In het kader van verzoekers vaders verzoek besliste de commissaris-generaal op 28 december 2021 tot een niet-ontvankelijk verzoek omdat hij al internationale bescherming genoot in Italië.

Verzoekers ouders tekenden beroep aan tegen deze respectievelijke beslissingen van de commissaris-generaal, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 september 2022 besloot tot intrekking van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het dossier van verzoekers moeder (RvV nr. 277 115 van 6 september 2022) en een verwerping van het beroep in het dossier van verzoekers vader (RvV nr. 277 114 van 6 september 2022). Verzoekers ouders tekenden geen cassatieberoep aan tegen de voormelde beslissingen.

Bijgevolg zijn de beslissingen in het kader van deze beschermingsverzoeken definitief (*cf.* artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet).

5. Na analyse van de elementen in het dossier stelt de Raad vast dat verweerder op goede gronden motiveert dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in navolging van verweerder vast dat het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker berust op de feiten die zijn moeder in haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

De moeder van verzoeker stelde in haar beschermingsverzoek dat zij en haar gezinsleden in Italië geconfronteerd werden met een gebrekkige toegang tot medische zorg, huisvesting en onderwijs. Verzoekers moeder kon echter niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Zij bracht geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië. Verzoekers moeder kon in haar verzoek het vermoeden dat haar grondrechten - en die van verzoeker en zijn broers - als begunstigden van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerleggen. Verzoeker stelde in het kader van zijn persoonlijk onderhoud louter dat hij niet naar Italië terug wil omdat hij niet opnieuw de taal wil leren en nieuwe vrienden wil maken en dat hij in België naar school gaat en sport (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Deze elementen kunnen niet worden beschouwd als een eigen feit dat een afzonderlijk verzoek in verzoekers hoofde kan rechtvaardigen.

6. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar recente informatie met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden in Italië voor begunstigden van internationale bescherming. Hij wijst op zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel en benadrukt dat hij reeds 5 jaar in België verblijft en bij aankomst amper 8 jaar oud was. Voorts merkt hij op dat noch hij, noch zijn gezinsleden over een Italiaanse verblijfskaart beschikken en dat dit een hele reeks praktische obstakels teweegbrengt.

Verzoeker laat echter na om *in concreto* aan te tonen hoe hij zou terechtkomen in een onleefbare situatie, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling, hetgeen nochtans wordt vereist van verzoeker zoals werd bepaald in het arrest “*Ibrahim e.a.*” van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer).

Verzoeker toont niet aan dat aan hem en zijn gezinsleden, als begunstigden van internationale bescherming, in Italië geen verblijfskaart zou worden toegekend. Verzoeker stelt, op basis van de door hem bijgebrachte landeninformatie, dat de verblijfskaart van een statushouder wordt afgewezen wanneer deze niet over een domicilieadres beschikt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in deze bijgebrachte landeninformatie tevens wordt

aangegeven dat het ministerie van Binnenlandse Zaken al in 2015 een circulaire uitgebracht heeft, waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat personen met internationale bescherming een certificaat van geregistreerd adres moeten toevoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat het voor begunstigden van internationale bescherming zonder domicilieadres onmogelijk is om een verblijfskaart te bekomen in Italië. Verzoeker toont met zijn loutere verwijzing naar algemene landeninformatie bijgevolg geenszins aan dat het voor hem en zijn gezinsleden, als begunstigden van internationale bescherming, onmogelijk zou zijn om een verblijfskaart te kunnen bekomen in Italië.

Daarbij werd er in het kader van het verzoek van de moeder van verzoeker al vastgesteld dat ze zich bij terugkeer allerminst bevond in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, hetgeen uiteraard weerslag heeft op de situatie van verzoeker, gezien beide situaties onlosmakelijk verbonden zijn. Ook in het kader van het verzoek van verzoekers vader werd vastgesteld dat deze zich bij terugkeer naar Italië geenszins in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond.

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder middels de aanvullende nota van 28 november 2024 een update van landeninformatie bijbrengt inzake de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië. Verweerder merkt in de aanvullende nota terecht op dat "[...] *algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Italië waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard.*"

Verzoeker brengt in het kader van onderhavige procedure geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten kan niet worden aangenomen.

Verzoeker brengt in onderhavig verzoek geen elementen bij die van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van zijn moeder.

7. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend op grond van het beginsel van eenheid van het gezin. Indien aan verzoekers broer(s), voor wie aparte verzoekschriften werden ingediend, een internationale beschermingsstatus zou worden toegekend, meent verzoeker dat hem eveneens een internationale beschermingsstatus dient te worden toegekend.

De Raad kan slechts vaststellen dat aan verzoekers broers geen internationale beschermingsstatus werd toegekend in België. Bijgevolg is verzoekers betoog in het verzoekschrift niet dienstig.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige interne of internationale rechtsnorm die door verzoeker wordt ingeroepen, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. Het loutere feit dat verzoekers broer internationale bescherming zouden hebben in België – *quod non* –, geeft aan verzoeker niet automatisch recht geeft op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

8. Tot slot stelt de Raad in navolging van verweerder vast dat het document dat verzoeker heeft neergelegd, meer bepaald zijn doopakte, geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen en geenszins een feit vormt dat een afzonderlijk verzoek in hoofde van verzoeker rechtvaardigt.

9. Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk

verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS